॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ एवमाहायमसितो देवलो मुनिसत्तमः । इमानि लोकद्वाराणि यो वै सञ्चरते सदा ।
इदं वै देवनं पापं निकृत्या कितवैः सह । धर्म्मेण तु जयो युद्धे तत्परं नतु देवनं ।
नार्य्या म्लेच्छन्ति भाषाभिर्म्मायया न चरन्त्युत । अजिह्ममशठं युद्धमेतत्सत्पुरुषव्रतं । २०४०
शक्तितो ब्राह्मणार्थाय शिचितुं प्रयतामहे । तद्वै वित्तं माऽतिदेवीर्म्माजैषीः शकुने परान् ।
निकृत्या कामये नाहं सुखान्युत धनानि वा । कितवस्याप्यनिकृतेर्वृत्तमेतन्न पूज्यते ।
॥ शकुनिरुवाच ॥ श्रोत्रियः श्रोत्रियानेति निकृत्यैव युधिष्ठिर । विद्वानविदुषोऽभ्येति नाऊस्तां निकृतिं जनाः ।
अर्चैर्हि शिचितोऽभ्येति निकृत्यैव युधिष्ठिर । विद्वानविदुषोऽभ्येति नाऊस्तां निकृतिं जनाः ।
अकृतास्त्रं कृतास्त्रश्च दुर्ब्बलं बलवत्तरः । एवं कर्म्मसु सर्व्वेषु निकृत्यैव युधिष्ठिर । २०४५
एवं त्वं मामिहाभ्येत्य निकृतिं यदि मन्यसे । देवनाद्विनिवर्त्तस्व यदि ते विद्यते भयं ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ आहूतो न निवर्त्तेयमिति मे व्रतमाहितं । विधिश्च बलवाञ्जन् दिष्टस्यास्मि वशे स्थितः ।
अस्मिन् समागमे केन देवनं मे भविष्यति । प्रतिपाणश्च कोऽन्योऽस्ति ततो द्यूतं प्रवर्त्ततां ।
॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ अहं दाताऽस्मि रत्नानां धनानाञ्च विशाम्पते । मदर्थे देविता चायं शकुनिर्म्मातुलो मम ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अन्येनान्यस्य वै द्यूतं विषमं प्रतिभाति मे । एतद्विद्वन्नुपादत्स्व काममेवं प्रवर्त्ततां । २०५०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ उपोह्यमाने द्यूते तु राजानः सर्व्व एव ते । धृतराष्ट्रं पुरस्कृत्य विविशुस्तां सभां ततः ।
भीष्मो द्रोणः कृपश्चैव विदुरश्च महामतिः । नातिप्रीतेन मनसा तेऽन्ववर्त्तन्त भारत ।
ते द्वन्द्वशः पृथक्चैव सिंहग्रीवा महौजसः । सिंहासनानि भूरीणि विचित्राणि विभेजिरे ।
शुशुभे सा सभा राजन् राजभिस्तैः समागतैः । देवैरिव महाभागैः समवेतैस्त्रिपिष्टपं ।
सर्व्वे वेदविदः शूराः सर्व्वे भास्वरमूर्त्तयः । प्रावर्त्तत महाराज सुहृद्द्यूतमनन्तरं । २०५५
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अयं बहुधनो राजन् सागरावर्त्तसम्भवः । मणिर्हारोत्तरः श्रीमान् कनकोत्तमभूषणः ।
एतद्राजन् मम धनं प्रतिपाणोऽस्ति कस्तव । येन मां त्वं महाराज धनेन प्रतिदीव्यसे ।
॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ सन्ति मे मणयश्चैव धनानि सुबहूनि च । मत्सरश्च न मेऽर्थेषु जयस्वैनं दुरोदरं ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो जयाह शकुनिस्तानक्षानक्षतत्त्ववित् । जितमित्येव शकुनिर्युधिष्ठिरमभाषत ।
इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणि द्यूतारम्भे अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५८ ॥
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ मत्तः कैतवकेनैव यज्जितोऽसि दुरोदरे । शकुने हन्त दीव्यामो ग्लहमानाः परस्परं । २०६०
सन्ति निष्कसहस्रस्य कुण्डिनो भरिताः शुभाः । कोषो हिरण्यमक्षय्यं जातरूपमनेकशः । एतद्राजन् मम धनं तेन दीव्याम्यहं
त्वया ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कौरवाणां कुलकरं ज्येष्ठं पाण्डवमच्युतं । इत्युक्तः शकुनिः प्राह जितमित्येव तं नृपं ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अयं सहस्रसमितो वैयाघ्रः सुप्रतिष्ठितः । सुचक्रोपस्करः श्रीमान् किङ्किणीजालमण्डितः ।
संह्रादनो राजरथो य इहास्मानुपावहत् । जैत्रो रथवरः पुण्यो मेघसागरनिःस्वनः ।
अष्टौ यं कुमुदच्छायाः सदश्वा राष्ट्रसम्मताः । वहन्ति नैषां मुच्येत पदाद्भूमिमुपस्पृशन् । एतद्राजन् धनं मह्यं तेन दीव्याम्यहं
त्वया । २०६५